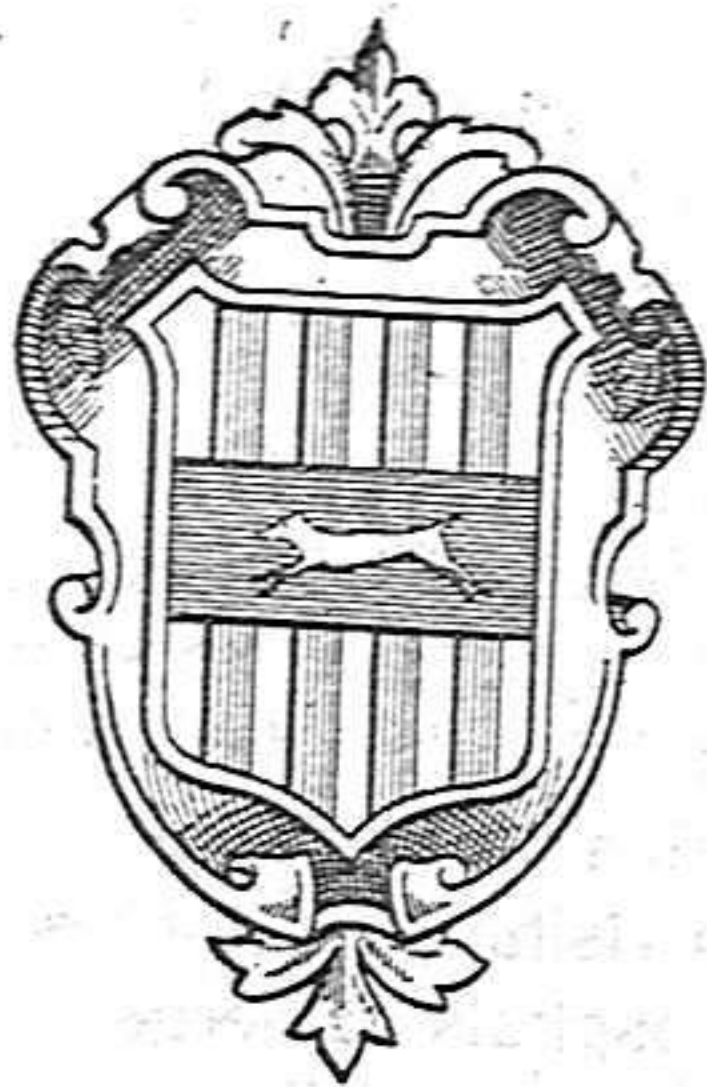

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any 1

SETMANARI POPULAR
INCA 8 NOVEMBRE 1915

Núm. 45

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

EN TORNO DE UN PROYECTO

¿LA CRUZ ROJA EN INCA?

Vamos en vias de ver convertida, Dios mediante, en hermosa realidad en nuestro pueblo, lo que aun hoy solo es una consoladora esperanza: la implantación de la altamente benéfica y simpática Institución de la «Cruz Roja».

No intentamos con este artículo presentar a nuestros lectores detalles minuciosos de tan caritativa Institución que, por otra parte creemos ellos no desconocen; ni vamos a pregonar tampoco la excelencia de su finalidad ni su importancia social en las sociedades modernas, cosa que tal vez sea objeto de posteriores artículos. Vamos únicamente a *hacer atmósfera*, como vulgarmente decimos, en pro de este proyecto que conceptuamos imperiosamente necesario en Inca, dado su carácter y la posición que ocupa; vamos únicamente a recoger algunos ruegos de ciertas personas que acariando esta empresa, desean no ver evaporada la caldeada atmósfera que en pro de ella se respira, hace ya algún tiempo en nuestra amada ciudad, ni atenuados unos entusiasmos que no deben enfriarse nunca, porque ellos dignifican y honran siempre a los pueblos que los cobijan en su corazón...

Varias veces se ha pensado en la necesidad de llevar a cabo en Inca obra tan humanitaria como es la «Cruz Roja»; varias veces se escribió también sobre ello en otro semanario de la localidad, ponderando las utilidades que nos reportaría tan loable Institución; en varias ocasiones la idea iba ya a verse realizada; pero de aquí no pasó la cosa. ¿Qué ha faltado pues, para ello? No lo sabemos. ¿Porqué Inca no ha seguido aun el ejemplo de sus hermanas: Palma, Soller, Pollensa, La Puebla... siendo así que es reconocida por ciudad importante y adelantada entre ellas? No lo queremos indagar ahora, ni nos importa para el fin de nuestro escrito, aunque creíamos no equivocarnos, si lo atribuyéramos a que sus intereses demasiado materiales le hacen descuidar algún tanto los del espíritu. Mas... no queremos seguir por esta pendiente que tal vez nos llevaría al triste caso de hacer censuras...; desviémosla pues, y

ciñámonos únicamente a nuestro objeto, que no es otro sino alentar con foda nuestra alma a este grupo compacto y crecido, que nos consta existe ya, de ciudadanos incenses conscientes de sus deberes católicos, que quieren ver a la «Cruz Roja» prontamente establecida en Inca, para que sigan siempre adelante con sus nobles y caritativos anhelos, sin amedrentarse de los sarcasmos o ironías que los espíritus egoístas y perezosos lanzan a veces contra las almas activas y altruistas que se ocupan en amar y socorrer a sus hermanos.

Porque hay que tener bien presente lo que persigue la «Cruz Roja». Sus ideales no son soñar en una restauración de la sociedad por medios políticos, sino que inspirándose en la sublime caridad cristiana, tiende a dilatarse por todo el mundo, tomando así un carácter verdaderamente cosmopolita; y apoderándose de los espíritus, viene a formar una especie de sacerdocio augusto, que, sustentado sobre la Cruz de Cristo, no tiene por lema más que el amor a los enfermos sin amparo.

Adelante pues! que el Cristianismo no es estoicismo, no es inacción, no es tampoco abstencionismo. Ah, no. El Cristianismo es acción y acción de amor y misericordia. Vosotros, por tanto, los que deseais ver implantada en nuestra ciudad a la «Cruz Roja», debeis ser los destinados a proclamar a la faz de nuestro pueblo los sentimientos que anidan en su seno, que no son sino los sentimientos de nuestra Religión sacrosanta, de la sublime Religión de la caridad...

La Caridad!... ¡he aquí ya vuestro lema, los que perseguís afán tan noble!

Arriba, pues, los corazones!... ¡Qué la caridad sea el vínculo más fuerte de vuestra solidaridad juntando, de este modo, a la virtualidad propia de la «Cruz Roja» la acción maravillosa de esta preclara virtud!...

¡Qué los que administran la cosa pública en nuestra ciudad, patrocinen vuestros propósitos!

¡Qué los espíritus pusilánimes e indecisos, al calor de vuestro entusiasmo, truequen su inercia en acción cooperadora!

¡Qué los que estais ya animados, llegueis a conquistar pronto verdadera y santa emulación entré todos los que contemplan vuestra obra, para que, deslizándose

ella siempre por buenos cauces, vaya consiguiendo muchos adeptos!...

Entonces será cuando, con más seguridad que nunca, y con la satisfacción que experimentaréis de haber sido útiles a vuestros hermanos enfermos, podreis verdaderamente llamaros hijos de aquel Padre, que, durante su vida mortal, consagró sus lágrimas y desvelos a sus hermanos necesitados y desvalidos, y a los que, en su providencia amorosa, no les ha dejado sin amparo, cuando les ha deparado, entre otras, la altamente simpática y benéfica Institución de «La Cruz Roja».

J. A. Pbro.

Inca 29—10—15.

Catòlics: Teniu obligació de seguir les normes pontificies en les eleccions, votant els candidats catòlics si s'en presenten, i sino, els que s'en més bons en administració i moralitat.

RAMON LULL

(Continuació)

IV

Com altre Sant Francesc,
que tot ho deixa, i vá
tan pobrement vestit
pel mon pelegrinant;
Ramon, a la pobresa
li dona aixís l'abrás,
i sos vestits canvia
per l'hàbit Francescá:
i els títols i els honors,
la cort dels rics palaus,
l'amic i la família,
l'amor caduc, mondá,
les pompes, les riqueses,
els plers, el ben-estar;
tot, tot ho renunciá
desde llavors ança.
I, demanant almoína,
recorre, a peu descals,
allá a la Palestina,
per espai de dos anys,
els Llocs aquells, que Cristo
mateix santificá;
i, fet un mar de llàgrimes,
cor pres, de tot, roman
quan les peijades besa
de son Deu Humanat:

an Aquí li promat
 'sser, sempre, son esclau,
 Llavors, an greu recansa,
 deixa aquells *Llocs Sagrats*,
 i pel camí de Roma
 segueix pelegrinant,
 fins arribar al Centre
 de la Cristiandat,
 per rendir l'homenatge
 degut, com feia el cas,
 al Cap de la Iglesia,
 al Papa, N'Urbá quart.
 Després, an els Sepulcres
 de los Apòstols Sants,
 amb un zel, increible,
 una visita 'ls fá,
 sens deixar, de passada,
 tot a peu caminant,
 Sant Joan de Galicia,
 ni el clàssic Montserrat.
 I a tan bon punt, llavors,
 tot desitjós, se'va
 baixant a Barcelona
 per conferenciar
 amb lo vell Fra Ramon
 de Penyafort, el Sant:
 gran home, dominic,
 de fama universal,
 escafa diplomàtic,
 ja prop dels norant'ayns;
 el qual li aconsella
 que de retorn, s'embarc
 per més servir a Deu,
 cap a les Balears.
 I aixís ho fá Ramon,
 sumís, baixant el cap;
 i abans, ja ma li besa,
 i el beneheix el Sant.

V

Per la Ciutat de l'Illa,
 ont corria, altre temps,
 al trot, amb so cavall
 atropellant la gent:
 per veurer i esser vist,
 fet un galan esbelt,
 lo jove valió
 i Senescal del Rei;
 ulls baixos, atravessa,
 vestit de penitent;
 i sense darsen confa,
 no mes pensant an Deu,
 a son antic casal
 se troba, amb se muller
 i sos fillets, que creien
 ja no veurel mai més.
 Grossa fou l'alegria
 d'aquella noble gent,.....
 mes, aquest alegroí
 durá per molt poc temps:
 docns éll, si ve a Mallorca,
 les diu, es solsament
 per expiar sos mals:
 pecats i culpes greus.
 (Aquests son els consells
 que li doná el Sant Veil;
 que'n permis de sa esposa
 les posá'n planta, prest).
 Demacrat, pels dijunis,
 cilicis, i demés
 penitències que feia

havia mol de temps;
 i amb l'hàbit, fosc, cenyit
 amb l'áspre i dur cordell;
 frescava la Ciutat,
 sens àmpagament
 dels cortesans, antics
 companys, tal volta séus;
 que'mb insults i desprecis,
 an feien mofa d'ell,
 quan visitava els pobres,
 els hospitals i albergs
 benéfics, que'n llarguesa
 aidava a llur sostén;
 o quan anava a missa,
 o a rebre'l Sagraments,
 que' segons diuen, feia
 Comunió fregüent.
 A La Real, sorvint,
 dies passava, enters,
 per fogir del bullici
 i estar més prop de Deu;
 mortificant-se, junt
 amb els anacorets;
 i quan l' *Amat* cridava
 a son *Amic* sirvent,
 tenia un lloc, aposta,
 més escullit i auster:
 el Puig de Randa, ont
 desde aquell cim tan érm,
 esma-perdut, contempla
 lo cel blau, net, seré,
 que fins a l'horitzó
 d'estels brufat s'estén:
 i admira la gran Obra
 del Univers, patent.
 An aquell Puig, Ramon,
 apren l'alarb i el grec;
 allá, e's arbuts mateixos,
 ratgen escrits plahents:
 d'arábics signes s'ómpl
 el fullam llenriscler.
 S' *Art general*, allá
 conceb, an tant que Deu
 un raig de llum diví
 derrama a sobre d'ell.
 Allá, segona volta,
 més viu i resplendent,
 Jesu-Crist, anclavat,
 li surt de manifest:
 i an amorós col-loqui
 amb l' *Amic* s'entretén.
 I allá és ont resol
 d'aná a morir per Deu
 s'importa, convertint
 els moros i els juéus.

(Seguirá)

P. d'A. M.

Catòlics: No dugueu a les urnes polítics d'ofici,
 que son la desgracia d'Espanya, sino homs de ca-
 seva, d'honradés patriarcal, que les bones tradi-
 cions dels pobles estàn encarnades en les seves
 costums.

Ametlers tenrals de planter
 CRIATS A SON BONAFÉ
 Quin vol que's veja amb Mestre ANTO-
 NI PUJADES. Carré del General Luque.

DIVULGACION SANITARIA

PRELIMINARES

Después de pensar sobre los temas sani-
 tarios que podrian escojerse para ser divul-
 gados entre las distintas clases sociales,
 considero que el de la tuberculosis es el
 mas interesante y el mas adecuado, sin
 que haya en mi concepto otro alguno que
 pueda sobrepujarle en importancia y tras-
 cendencia.

Es tan vasto y tan complejo el tema de
 de la tuberculosis, que solo el estudio inten-
 sivo puede dar a conocer los innumerables
 problemas que hay que resolver, al tratar
 de esta enfermedad como cuestion higienica
 y como cuestion social. Estos problemas
 son muy variados y en su resolucíon hay
 que atender, ya al orden material, ya al or-
 den moral, ora al aspecto individual, ora
 al caracter de colectividad; unas veces es-
 tudiando problemas de cultura y otras re-
 capacitando sobre cuestiones económicas
 de caracter social; porque en el estudio de
 la tuberculosis hay que ocuparse de los
 alimentos sanos al alcance de todas las
 fortunas, de la determinación de las horas
 de trabajo en ciertas fábricas, de la higieniz-
 acíon de este mismo en algunas industrias,
 etc. etc.

Siendo la tuberculosis, asunto de tanta
 importancia social, no era posible pasara
 desatendida en este concepto, y por esto
 ha sido objeto de laboriosos y concienzudo
 trabajos, desde este punto de vista, en
 las más distinguidas Academias de Medi-
 cina, y se ha emprendido por doquier una
 lucha contra la tuberculosis, y con distintos
 nombres se han creado asociaciones anti-
 tuberculosas, y todos los gobiernos de las
 naciones civilizadas se han preocupado de
 estas cuestiones en tal forma y proporción,
 que la intensidad de la cruzada anti-tuber-
 culosa en cada país, puede ser considera-
 da como indicadora del concepto de civili-
 zación y progreso que cada nación debe
 merecernos.

Los trabajos hechos en este sentido por
 Alemania, Inglaterra, Bélgica, Suiza, Fran-
 cia, Estados Unidos, son considerables,
 pudiéndose ya en algunas de estas nacio-
 nes saborear actualmente el halagueño re-
 sultado de los esfuerzos realizados con tal
 fin. Tambien se ha hecho algo en España,
 pero siempre aisladamente, sin más que
 entusiasmos altruistas más o menos pasa-
 jeros, faltos de acción de conjunto y de ca-
 rácter general, cosa que es indispensable,
 y sin la cual no podrán conseguirse los
 frutos que son de desear.

Si queremos que la lucha anti-tuberculo-
 sa sea verdaderamente eficaz es necesario
 que se sumen los esfuerzos de todas las
 clases sociales, y que todas ellas se perca-
 ten de la suma trascendencia del problema
 anti-tuberculoso. Solo así se consideran
 todos moralmente obligados a secundar los
 trabajos dirigidos a tan humaditario fin.

Por otra parte, hay miles de circunstan-
 cias en la vida donde puede prestarse esta

cooperación tan facilmente, que solo es cuestión de hábito, de costumbre, y hasta resulta más cómoda y agradable la costumbre buena que la mala, como resultan más cómodos y agradables los hábitos de limpieza que los de desaseo.

Un error crasísimo motiva en mi concepto esa indiferencia general, contra la que se estrellan, en nuestro país, todas las iniciativas de campaña anti-tuberculosa y es el nefasto concepto de incurabilidad con que se mira la dolencia. Es necesario pues, que se divulgue por todas partes y se demuestre plenamente la curabilidad de la tuberculosis. Es de absoluta necesidad llevar al ánimo de todos el convencimiento de que la tuberculosis es curable y evitable para poder hacer fructífera la campaña anti-tuberculosa, tantas veces iniciada en nuestro país con entusiasmo, y otras tantas relegada al olvido con indiferencia.

Una vez llevado al ánimo de todas las clases sociales el convencimiento de la curabilidad, entonces podrá ser de buenos resultados una activa campaña en las escuelas, en los talleres, en la prensa, y hasta en la plaza pública si fuese necesario.

Considerando que los médicos todos, sin excepción de ninguna clase, tenemos la obligación de coadyuvar a la resolución de las cuestiones que afectan a la salud pública, me creo en el caso de divulgar estos apuntes, que de algo podrán servir, a pesar de mis escasas dotes y poco valimiento. Siempre podrán ser un estímulo para que otros de más valía contribuyan con trabajos de más mérito al esclarecimiento de los trascendentales problemas, que en cuestiones de tuberculosis a diario se presentan. Por otra parte, consideraré que he cumplido con un deber profesional coadyuvando a tan noble causa, aunque solo sea con un granito de arena, que es lo que representa este mi modesto trabajo, encaminado a tratar de la curabilidad, como preliminar necesario para que pueda resultar fructífera toda campaña anti-tuberculosa que quiera emprenderse.—S. A.

Catòlics: No voteu aquells homes que per qüestions d'amor propi dexen d'assistir a les sessions anys enters, dexant abandonats els interessos suprems del poble.

LA NOVA BUTLA

No fa gaire que nostros lectors pogueren fer-se carreg de la predilecció que'l Papa Benei XV té per Espanya en la carta que dirigi al Episcopat Espanyol, que nostros publicarem, que és tot una filigrana de distinció i paternal efecte. Idò ara torna ser Espanya objecte d'un'altra distinció pontificia en la singularíssima gracia que mos acaba de fer amb la reforma de la Butla de la Sta. Creuada, en un Breu «Ut praesens» dirigit al Rei d'Espanya, corresponent al 12 d'agost del corrent any. Vegin nostros lectors el sumari que'n copiam de la «Vida Cristiana»:

«Sumari general de creuada.— Amb ell es poden guanyar indulgencies i usar diversos privilegis referents als divins officis, sepultura eclesiàstica, confesió i commutació de vots. Són aquestes gracies i privilegis més nombrosos i extraornaris que abans.

Sumari d'abstinencia i dejuni.—Els qui poseixin aquest i l'anterior sumari general no mes estan obligats a:

Tretze dies d'abstinencia únicament de carn i caldo de carn, i son: els 7 diumendres de Quaresma, els 3 divendres de Tèmpores (Santíssima Trinidad, del setembre i del desembre) i les tres vigilies de Pentecostes Assumpció i Nadal.

Vintiquatre dies de dejuni, que són: els dimecres, divendres i dissabte de cada una de les 7 setmanes de Quaresma i 3 en les vigilies de Pentecostès, Assumpció i Nadal.

La vigilia de Nadal s'anticipa i tresllada al dissabte de les Tèmpores anteriors.

Per tant: Els divendres de Quaresma i vigilies de Pentecostès, Assumpció i Nadal (aquesta anticipada): abstinencia i dejuni.

Els divendres de les tres Tèmpores: abstinencia sense dejuni.

Els dimecres i dissabtes de Quaresma: dejuni sense abstinencia.

Sempre que no sigui dia o menjar d'abstinencia es pot mesclar carn i peix en una mateixa menjada.

Sempre i en tot menjar, tot-hom pot fer ús de grassa de tota llei, mantega, margarina i altres condiments semblants i també ous i lacticinis.

El dejuni consisteix en no fer sinó una manjada. A més es permet el desdejuni i la col·lació del vespre. En aquestes les quantitats deuen esser les senyalades fins ara. En quant a la qualitat, es poden usar grasses ous i lacticinis.

Segons els P. Ferreres («Razón i Fe», nov. 1915), «No sembla que pugui menjar-se peix en la col·lació i molt menys en la parvetat». En aquesta última, segons el mateix autor, es podrà pendre un ou sense altra cosa nutritiva, o dues unses de llet, o altres quantitats semblants.

En quant a l'adquisició d'aquests Sumaris: el general de la Creuada ha d'esser un per cada individu; el d'abstinencia i dejuni pot esser col·lectiu per a una familia (de sis o menys individus, P. Ferreres). Els pobres, sense adquirir el Sumari poden fruir dels privilegis d'abstinencies i dejunis.

A mes hi ha els Sumaris: de difunts, de composició i d'oratoris que concedeixen més privilegis corresponents a l'antiga Butla.

Poden disfrutar d'aquets privilegis tots els que residixen en territori espanyol, siguin sacerdots o seglars, i tinguin els respectius Sumaris que serveixen durant tot un any i un més enter després llur promulgació. Una vegada adquirits els respectius sumaris poden fer us dels privilegis, fins els d'abstinencia i dejuni, fóra d'Espanya, mentres evitin l'escàndol.

Catòlics: No voteu aquells candidats encassillats pel cassic, que tenen les mans fermades i no més serveixen per dir SI o NO; votau els independents de recta intenció que obren segons el dictat de la conciencia.

Aigo-forts

E-hi ha un escriptoretxo a Inca que'n una de ses célebres correspondencia escrites en tanta malicia com poca gracia, mos fa a sabre que és més catòlic que nostros o que un dels nostros, porque no s'explica clar, el gran bal tre.

Mos agrada la sortida. Això demostra que'l catolicisme és una cosa bona, que éll vulga esser-ho més que nostros... per més que'l seu catolicisme li fá comparar s'olor de sacristia amb la de moixina.

Mirau que son les coses. Nostros no mos atrevirem a dir que som més catòlics que'l Barbé, davant Deu Nostro Senyor. Ningú sab si és dignè d'amor o d'odi davant els seus ulls puríssims. Deu sab qui és bò.

Però de teulades avall, per coneixer una persona, mos hem de retgir pels actes exteriors. Una de les senyals més rudimentaris i comunes de catolicisme és anar a missa tots els dies de precepte i sortir de la Parroquia. Es lo més poc que se pot demanar. El catòlic que no va a missa és un catòlic de pa'n fonteta, un catòlic renegat a la pràctica, un d'aquells que per no coneixer s'olor d'encens que fan les sacristies, per falta de costum, la confonen amb sa de moixina.

Ara una pregunta en confiansa, Mestre Barbé, per treurer-nos d'un dubta. Males llengos diven per Inca que vos no hi anau a missa. ¿Es vè o no es vè? ¿E-hi anau o no anau a missa? Ningú heu sabrà tant com Vos, ni'ls mateixos escolans que d'això en saben la prima.

Per no posar en tela de judici vostro catolicisme és precís que mos doneu una contestació clara i concreta, sense testamusetjar ni dir mentides, i així coneixarem si vostro cristianisme fa cara de pa curt de tou, o no.

I ja que hi sou, mos poriem treure d'un altre dubta. També diven males llengos (i és cert que no mos ho treim del cap) que vos, a vegades, heu fet desmudà vostra dona que's preparava per anar a missa, i per creurer-vos la té que salà. Mirau, germanet, les vostres raons tendrà vostro catolicisme per privà a vostra dona d'anar a missa. ¿Que teniu por que no aplegui olor de sacristia?

Basta per avui...

En Nofre

Ecos de Ca-nostra

TOTS-SANTS I ELS MORTS. — Les festivitats tardorals que celebra la Iglesia als primers de novembre foren verificades a Inca amb religiosa solemnidad. Acudí molta gent a nostres Iglesias, essent incon-

tables. les persones que s'acostaren a rebre la Comunió per guanyar el jubileu dels difunts.

En la festa de gloria celebrada a la Parroquia, se cantà la missa d'Angels prenguent-hi part les escoles de nins i nines de la ciutat. En frasse galana i estil·lada, el Pare Ginart del Oratori, e-hi predicà, tractant de les beneventurances dels elegits.

Favorits per un temps esplèndit, al capvespre acudí an el Cementeri immensa moltitut que visitava les tombes dels seus i s'entretenia a mirar les galanures i corones que a balquena s'havien posades. A moments se feia impossible visitar la capella pels moltíssims de faels que anaven a adorar el Sant-Crist.

El Custòs del Cementeri, seguit seguit, feia absoltes demunt les sepultures.

LA DARRERA FIRA.—Enguany no podem queixar que no hagem tengut uns dies esplèndits per les fires. Es d'ahir era magnific. Acudí gran contingent de firers veent-se nostros grans hostals replens de carruatgeria que vessava pels carrers, i a nostros places se tocaven les parades i taules de mercaderies.

An el Mercat s'hi presentà molt de bestia somerí, hermós de tot, que feia rumbetjar la plaça, essent el dia que més porcs grans dugueren de tota mida. Aquests tengueren una mica de baixa, s'en pesaren bastants a 14 pesetas. Sols e-hi havia un mercader que'n comprava per l'ambarc.

La cortera de grans estava atapada no sufrint gaire alteració de preus.

El bessó estava a lo mateix. Una de les perdides més bones va anar a 102'50 pesetes el quintà.

Lo que hi va haver molt, i s'en compraren molts, foren ametlers, seguit la baixa d'anguany. Els pagats a pesseta ja eren ben bons.

En general, veim que's quexen que les fires son estades magretes pels comerciants i revedadors.

MULTES.—El Sr. Bal·le D. Antoni Amer, ha posades una partida de multes de 10 i 15 pesetes an els amos d'establiments que tenen gent de mal viure, i ha feta cambiar la policia que les vigilava per no està satisfet de la que hi tenia.

Ademés, per le segona fira vengueren uns policies que han denunciat al Sr. Governador aquestes cases.

NOVELLADA.—La novellada que's ce-

lebrà la segona fira d'Inca és vé favorida per una bona entrada, particularment an el Sol. No e-hi hagué cap accident desagradable i torers i braus s'en desferen de lo millor dins el joc que poria donar la cursa.

E-hi assistiren dues bandes de música i la de cornetes del retgiment d'Inca.

Presidí el Bal·le d'Inca D. Antoni Amer.

ALTRA NOVELLADA.—Per la fira del *Dijous Bò* dia 18 de Novembre se prepara un'altre cursa amb Vadelles braves, que no hauràn vist mai els aficionats al art taurí, procedents de la ramaderia de D. Juan Morales de Valdelinares.

Se pagarà 50 cèntims an el Sol i 75 a Sombra.

A LA CIUTAT D'INCA

Un important personatge del partit conservador, mos encarrega, que facem públic, que, en vista que'l partit lliberal no havia complit el pacte que tenien fet, i presentat més candidats que'ls convenguts, els caporals del partit han acordat, a una reunió tenguda anit passada, anar en retreiment en les eleccions Municipals de diumenge.

TENDREM ELECCIONS

Nostros lectors están enterats que a Inca les fraccions dels partits turnants havien tengut a una inteligencia i que'ls retgidors serien proclamats per l'article 29 en les vinents eleccions municipals. Mes ara a darrera hora uns tercerols han vengut a desbaratar els plans dels partits inteligenciats, i cadascún presenta la seva candidatura pe: son vent, rompent-se els pactes concordats.

A continuació posam els condidats que foren proclamats ahir a la Junta de reformes socials en l'especificació dels numero que cada distrit se han d'elegir

PRIMER DISTRICTE

Compren tres seccions: el Col·legi de l'Escola del carrer de Dureta, el de la Casa del Socòs del mateix carrer i el de la Cortera del Mercat.

S'han elegir 4 consejals i els electors ne poden votar 5. S'ha presentat el següent, personal:

- D. Pere Andreu Farrer Alzina
- D. Juan Martorell Coll
- D. Pau Marian Morey Coll
- D. Josep Gelabert Beltran
- D. Bartomeu Payeras Ferrer.

SEGON DISTRICTE

Compren la secció 4.ª an el col legi de l'Escola Municipal del Born. S'en ha de elegir un i se'n son presentats els següents

- D. Antoni Mateu Ribas
- D. Miguel Gelabert Beltrán
- D. Antoni Amer Sastre.

TERCER DISTRICTE

Compren la secció 5.ª i el col·legi és a s'Escola Municipal del Carrer de Vadella. S'en han de elegir 2 i els electors sols en poren votar un. S'han presentats:

- D. Bernat Alzina Alzina.
- D. Miguel Amengual Janer
- D. Miquel Pujadas Ferrer

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	102'50	el quintà
Blat	a	20'00	la cortera.
Xexa	a	22'50	id.
Sivada	a	09'00	id.
Id. forastera	a	08'50	id.
Ordi	a	10'00	id.
id. foraster	a	10'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	20'00	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
d. Blanques	a	45'00	id.
Siurros	a	30'00	id.
Garroves	a	06'50	

Ocurrències

FUGA DE VOCALS

B . rb . T . . . t s . c . v . t .

q . . j . f . ns . n b . n m . r . .

p . r . v . . r . . l . t . . r . ss . g . .

q . . n . d . n . p . ss . dr . t .

Solució el dia que's Barbé mos diga de quina TARA fé us i que li sutcel a un germà seu, la segona fira d'Inca, dins un establiment públic.

Ametlers tendres

DEL PLANTER DE SON AMONDA
PROPIEDAD DE D. DOMINGO ALZINA

A 80 cèntims—tots els senyats d'au-mangra per treure—A 80 cèntims.

Tip. Durán.—Inca.

PLANCHADO ALEMÁN

Se lavan y planchan **Cuellos, Puños y Camisas.** Preferimos se entreguen la prendas sucias o sea sin lavar.

Precios { Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.
Puños id, id. a 10 céntimos par.
Camisas de. 20 a 40 céntimos según forma.

Sucursal en Inca.—Sastrería y Camsería de **FLORENCIO PRAT**—Mayor 6, 8, 10—P. del Sol, 1 y 2,